

TEMNÁ NEW ADULT FANTASY PRO FANOUŠKY SARAH J. MAAS

rapsodie

LAURA THALASSA

vsad'
svou
duši
pokud
si
troufáš

rapsodie

LAURA THALASSA

**KNIHY LAURY THALASSY
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Handlír

Rapsodie

Připravujeme

Neznámý žalm

Temná harmonie

rapsodie

LAURA THALASSA

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zázlohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Laura Thalassa, 2016

Translation © Alžběta Lexová, 2022

Cover © Dayna Watson, 2016

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-389-6 (pdf)

*Mé rodině,
protože bez rodiny se nikdo neobejde.*

Prolog

Květen, před osmi lety

Jsem celá od krve. Mám ji mezi prsty u nohou, ve vlasech, na prsou a ke své hrůze cítím pár kapek i na rtech.

Rozlévá se po nablýskané kuchyňské podlaze. Takovou ztrátu krve nemůže přežít nikdo, dokonce ani zrůda u mých nohou.

V žilách mi proudí adrenalin. Třesu se po celém těle. Rozbitá lahev mi vyklouzne z ruky a sklo se roztříští o zem. Podlamují se mi nohy a já padám na kolena.

Do džínů se mi vsakuje krev.

Dívám se na muže, který mě tak dlouho mučil. Skelné oči hledí do prázdna a z kůže vyprchává barva. Kdybych byla statečnější, položila bych ucho na jeho hrud' a přesvědčila se, že jeho chladné, prohnilé srdce přestalo bít. Jenže se ho nedokážu dotknout. Dokonce ani teď, když mi už nemůže ublížit.

Je mrtvý. Konečně je po něm.

Z hrdla se mi vydere roztřesený vzlyk. Mám pocit, jako bych se poprvé po dlouhé době nadechla. Znovu vzlyknu. Bože, je to tak úžasný pocit. Tentokrát následují i slzy.

Neměla bych cítit úlevu. Já vím. Víím, že smrt člověka není důvod k radosti. Ale nemůžu si pomoci. Nelituju ho. Možná jsem zlá. Víím jen to, že jsem se dnes postavila svému strachu a přežila.

Je mrtvý. Už mi nemůže ublížit. Je mrtvý.

Trvá ještě několik vteřin, než mi to skutečně dojde.

Panebože. On je *mrtvý*.

Začínají se mi třást ruce. Je tu tělo a krev, tolik krve. Jsem jí pokrytá od hlavy až k patě. Potřísnila i můj školní referát a jedna hutná kapka se vpíjí do Lincolnova obličejce na učebnici dějepisu.

Rozklepu se, jako by mnou projela elektrína.

Dívám se na ruce a připadám si jako lady Macbeth. *Pryč, prokletá skvrno!* Rozběhnu se ke kuchyňskému dřezu a cestou za sebou nechávám krvavé šlápoty. Proboha, musím se té krve okamžitě zbavit.

Zběsile si drhnu dlaně. Krev mi zasychá na kůžičce kolem nehtů i pod nimi. Nemůžu ji dostat pryč, ale na tom beztak nezáleží, protože mi pokrývá i celé paže. Začnu oplachovat celé ruce. Ale pak ji uvidím i na tričku a ve vlasech.

Panikařím. Je to marné. Nikdy se jí nezbavím.

Do hajzlu.

Nahnu se přes linku a sleduju růžové, vodnaté loužičky, rozlévající se po desce i kolem dřezu a stékající na zem.

Před tímhle neuteču.

Neochotně sklouznu očima k tělu. Sevře mě iracionální strach z toho, že se otčím zvedne a zaútočí na mě. Jenže se to pochopitelně nestane, a tak začnu znovu přemýšlet.

Co... budu dělat? Mám zavolat policii? Soudní systém děti chrání. Nic se mi nestane, jen mě předvolají k výslechu.

Ale opravdu mě ochrání? Nezabila jsem jen tak někoho. Zabila jsem jednoho z nejbohatších a nejvlivnějších mužů na světě. Co na tom, že v sebeobraně? Mužům, jako je on, procházejí kdejaká zvěrstva, dokonce i po smrti.

A navíc bych o tom musela mluvit... O všem.

Zvedne se mi žaludek.

Ale nemám na vybranou. Musím se udat. Ledaže...

Netvor krvácející na kuchyňské podlaze znal chlápka a ten znal dalšího chlápka. Někoho, kdo umí vyřešit každý problém. Muse-la bych jen zaprodat kousek duše.

Žádní poldové, žádné otázky, žádná pěstounská péče ani pasták.

A víte co? Ať si klidně nechá všechno, co z mojí duše ještě zby-lo. Chci jen, aby bylo po všem.

Skočím k šuplíku s všelijakým harampádím a papírky. Roz-třesenou rukou ho málem ani neotevřu. Když se mi to konečně podaří, zašátrám po konkrétní vizitce s velmi specifickými kon-taktními údaji. Je na ní napsaná jediná věta. Musím ji jen přečíst nahlas.

Sevře mě strach. Jakmile to udělám, nebude cesty zpět.

Rozhlédnu se po kuchyni. *Žádná cesta zpět už stejně není.*

Zmáčknu vizitku mezi prsty. Zhluboka se nadechnu a uvede-nou větu přečtu.

„Handlíři, chci s tebou uzavřít obchod.“

Kapitola první

Současnost

Na stole přede mnou s plesknutím přistane složka. „Pošta, vole.“

Odložím hrnek s horkou kávou a zvednu zrak od počítače.

Před stolem stojí Temperance „Temper“ Darlingová – přísahám bohu, že se tak skutečně jmenuje – moje obchodní partnerka a nejlepší kámoška. Culí se od ucha k uchu.

S heknutím si sedá na židli.

Shodím nohy z desky a natáhnu se pro složku, kterou mi přinesla.

Temper na ni kývne bradou. „Snadný prachy, kotě.“

Všechny zakázky jsou pro mě hračka a ona to dobře ví.

Rozhlédne se po mém titěrném kamrlíku, stejném, jako má i ona.

„Kolik klient nabízí?“ ptám se a znovu zvednu nohy na stůl.

„Klientka. Dvacet táců za jedinou schůzku s cílem. A navíc ví, kdy a kde ho najdeš.“

Hvízdnu si. To jsou opravdu snadný prachy.

„Čas schůzky?“ zajímá mě.

„Dneska v osm večer, *Flamencos*, což je mimochodem dost hogo-fogo restaurace, takže...“ Přejede pohledem moje odřené glády.

„Tohle si fakt neber.“

Zakoulím očima.

„Jo, a bude tam s kámošema.“

A to jsem doufala, že se dneska dostanu domů brzy.

„Víš, co klientka chce?“ ptám se.

„Domnívá se, že její strýc, náš cíl, zneužívá poručnictví nad svojí matkou, její babičkou. Chystá se ho kvůli tomu zažalovat. Ráda by ušetřila za právníky a šla k soudu rovnou s jeho přiznáním.“

Zaplavuje mě známé vzrušení a pokožka mi začíná zářit. Příležitost pomoci nebohé stařence a zároveň potrestat ten nejhorší typ zločince – ten, který ubližuje vlastní rodině.

Temper si mojí zářící pleti všimne a ohromeně ji sleduje. Bezděčně ke mně natáhne ruku. Dokonce ani ona není vůči mému kouzlu imunní.

Prudce zatřese hlavou. „Kotě, ty seš pěkně zvrácená potvora.“

Svatá pravda.

„Vrána k vráně sedá.“

Temper si odfrkne. „Jo, klidně mi říkej Ježibaba z perníkové chaloupky.“

Až na to, že Temper není žádná ježibaba. Je něco mnohem mocnějšího.

Podívá se na mobil. „Do prdele,“ vydechne. „Ráda bych ještě skecla, ale můj hajzlík bude za necelou hodinku v bistru *U Luca* a začíná polední špička... Jestli uvíznu v zácpě, budu muset tu kolonu rozrazit jako Mojžíš Rudý moře, a to by mohlo vypadat podezřele.“ Vstane a schová mobil do kapsy. „Kdy se vrací Eli?“

Eli, lovec zločinců, který občas pracuje pro nás a občas pro *politii*, nadpřirozenou policii. Eli, můj přítel.

„Promiň, Temper, ale příští týden,“ odpovím a neubráním se úlevě.

To je blbě, že? Asi bych neměla skákat radostí z toho, že je můj kluk v čudu a já mám čas sama pro sebe?

A taky asi není úplně nejšťastnější to, že mě jeho náklonnost dusí. Dělá mi to starosti, obzvlášť proto, že bychom spolu vůbec chodit neměli.

Pravidlo číslo jedna – nikdy nerandit s kolegy. Porušila jsem ho před šesti měsíci, po několika rundách panáků. A potom jsem ho porušila znovu a znovu a znovu a najednou jsem se ocitla ve vztahu, o němž doteď nejsem přesvědčená, že o něj stojím.

„Chjo,“ povzdechne si Temper a prudce zakloní hlavu, až se jí zhoupne divoké afro. „Vždycky, když je Eli pryč, začnou šmejdi vylézat z děr.“ Vykročí ke dveřím, naposledy na mě přes rameno mrkne a je pryč.

Chvíli se bez hnutí dívám na složku na stole a pak ji zvednu.

Není to nijak neobvyklý případ. Nic obzvlášť krutého nebo náročného. Nic, kvůli čemu bych musela sáhnout po lahvi Johnnieho Walkera, kterou schovávám v šuplíku. Přesto mě svrbí ruka.

Na světě žije tolik zlých lidí. Až moc.

Zatěkám očima k onyxovým korálkům, co se mi ovíjejí kolem levého předloktí, a zatukám prsty o desku stolu. Korálky jako by pohlcovaly světlo.

Tolik zlých lidí a tolik vzpomínek, které by člověk raději zapomněl.

Přesně v osm hodin procházím dveřmi nóbl restaurace zalité září svíček mihotajících se na stolicích pro dva. *Flamencos* je očividně podnik, kam chodí cukrovat boháči.

Následuju číšníka do soukromého salonku a moje podpatky cestou tiše cvakají o nablýskanou dřevěnou podlahu.

Dvacet táců. Solidní balík. Ale pro peníze to nedělám. Ve skutečnosti jsem gurmetka přes závislosti a tahle patří k mým nejoblíbenějším.

Číšník mi otevře dveře a já vejdu dovnitř.

Uvnitř sedí skupinka lidí u většího stolu a přátelsky tlachají. Jakmile za mnou cvaknou dveře, hovor utichne. Zůstanu stát na místě.

Očima vyhledám Mickyho Fuguea, plešatějícího čtyřicátníka a svůj cíl.

Rozzáří se mi pleť a siréna ve mně vyplave na povrch. „Všichni ven,“ prohodím melodickým, nadpozemským hlasem. Přesvědčivým.

Hosté vstanou jako jeden muž a s omámeným výrazem ve tvářích jeden po druhém odcházejí.

Tohle je moje úžasná, děsivá moc. Moc sirény. Dokážu lidi přesvědčit, aby se podvolili nebo uvěřili tomu, co chci já, ať už se jim to líbí nebo ne.

Okouzlení. Je to nelegální. Ne že by mě to nějak trápilo.

„Užili jste si skvělý večer,“ napovídám jim, zatímco kolem mě procházejí. „Musíte se zas někdy sejít. Jo, a nikdy jste mě neviděli.“

Když ke mně dojde Micky, chňapnu ho za paži. „Ty zůstaň.“

Zaráží se, polapený v síti mého hlasu, zatímco ostatní hosté odcházejí. Mezi zasněnýma očima mu na chvíli naskočí zmatená vráska, jak se jeho podvědomí snaží okouzlení vzepřít, ale vzápětí je to pryč.

„Co kdybychom se posadili?“ Postrčím ho zpátky k jeho židli a sednu si vedle něj. „Jen si chvilku promluvíme a pak můžeš jít.“

Pořád zářím a moje moc s každou vteřinou narůstá. Ruce se mi nepatrně třesou, jak se snažím potlačit další nutkání – sex a násilí. V podstatě jsem takový novodobý doktor Jekyll a pan Hyde. Většinu času jsem zkrátka Callie, soukromé očko. Jenže když potřebuju někoho okouzlit, vynoří se moje temnější stránka. Siréna je jako netvor v mém nitru. Chce jen brát, brát a brát. Vyvolávat chaos a hodovat na strachu a chtíči obětí.

Nahlas bych to nikdy nepřiznala, ale není snadné ji držet na uzdě.

Natáhnu se pro krajíček chleba v jedné z ošatek uprostřed stolu a přitáhnu si k sobě čistý dezertní talířek. Naliju si na něj trochu

olivového oleje a balzamik, chleba do nich namočím a kousnu si.

Prohlížím si muže po svém boku. Pod oblekem na míru schovává rostoucí pupek. Na zápěstí se mu třpytí rolexky. Podle informací ve složce pracuje jako účetní. Vím, že vydělávají slušné peníze, obzvláště tady v LA, ale takhle za vodou nejsou.

„Asi půjdeme rovnou k věci, co ty na to?“ nadhodím. Otevřu si na mobilu foťák, abych výslech natočila, a pro jistotu vytáhnu a zapnu i starý dobrý diktafon.

„Budu si to nahrávat. Prosím, řekni jasně a zřetelně ano, že s tímto rozhovorem souhlasíš.“

Micky znovu nakrčí čelo v marné snaze se vymanit z mého kouzla. „Ano,“ procedí nakonec skrz zuby. Není to blbec. Sice nechápe, co se to s ním děje, ale moc dobře si uvědomuje, že se s ním někdo chystá zamést. Že s ním už *zametá*.

Začnu s výslechem.

„Zpronevěřuješ peníze svojí matky?“ Senilní, smrtelně nemocné matky. Možná jsem si tu složku raději neměla číst. Není rozumné si k případům budovat osobní pouto, jenže si nemůžu pomoci. Vytáčí mě, když někdo ubližuje dětem nebo starým a bezmocným.

A dnešek není výjimkou.

Ukousnu si chleba a nespouštím z Mickyho zrak.

Otevře pusou...

„Od této chvíle až do konce našeho rozhovoru budeš mluvit pravdu,“ přikážu mu sladkým hlasem.

Micky se zarazí. Ať už se chystal plácnout cokoli, odumřelo mu to na rtech. Trpělivě čekám, ale on mlčí. Lhát nemůže. Dříve či později bude muset kápnout božskou.

Micky s okouzlením svádí předem prohranou bitvu. Začíná se potit.

Já v klidu jím, jako by se nechumelilo.

Do tváří mu stoupá barva. Konečně ze sebe vymáčkne: „Ano...
Jak jsi kurva –“

„Ticho.“ Okamžitě zmlkne.

Srač jeden. Okrádat umírající matku. Milou starou dámu, která se v životě dopustila jediné chyby – že porodila takového ubožáka.

„Jak dlouho už to trvá?“

V očích se mu zaleskne hněv. „Dva roky,“ procedí proti své vůli. Vztekle mě probodává očima.

Pomaloučku žvýkám poslední sousto.

„Proč?“ zeptám se nakonec.

„K ničemu jí nebyly a já je potřeboval. Vrátím je,“ dodá rychle.

„Vážně?“ Povytáhnu obočí. „A kolik sis takhle... půjčil?“

Uplyne několik vteřin. Mickyho tváře rudnou čím dál víc. „Ne-vím,“ vyplivne po chvíli.

Nakloním se blíž. „Zkus si tipnout.“

„Plus minus dvě stě dvacet tisíc.“

Jen to číslo mi znovu zvedne mandle. „A kdy ses to matce chystal splatit?“

„T-teď,“ vykoktá.

A já jsem královna ze Sáby.

„Kolik peněz v tuhle chvíli máš?“ zajímá mě.

Sáhne pro sklenici s vodou a zhluboka se napije. „R-rád investuju.“

„Kolik?“

„Něco přes dvanáct tisíc.“

Dvanáct tisíc dolarů. Vybilil matčin účet a žije si jako král. Pod fasádou velkého machra se ale ukrývá trapák, co má v kapse blbých dvanáct táců. A i ty nejspíš rychle zmizí. Chlapi jako on mají umaštěné ruce – všechno jim hned proklouzne mezi prsty.

Zklamaně si odfrknu. „To byla špatná odpověď.“ Siréna mě nabádá ke krutosti. „Kde ty peníze jsou?“

Zacuká mu horní ret a ve světle se zalesknou krůpěje potu, co mu nad ním vyrašily. „Pryč.“

Vypnu nahrávání na mobilu i diktafon. Klientka už přiznání dostala. Zato já jsem s Micky ještě neskončila.

„Ne,“ zašeptám, „to nejsou.“ Ta hrstka lidí, co mě znají opravdu dobře, by si všimla, že se můj tón změnil.

Micky znovu nakrčí čelo.

Pohládím ho po klopě saka. „Tenhle oblek – jak ze žurnálu. A tvoje hodinky... Rolexky nejsou zrovna levná záležitost, co?“

Okouzlení ho přiměje zavrtět hlavou.

„Ne,“ přitakám. „Víš, chlapi jako ty peníze nerozházejí z plezíru. Používají je na... jak jsi to nazval?“ Zalovím po správném slovu a pak lusknou prsty. „Investice. Přeléváte je sem a tam.“ Nakloním se k němu blíž. „Tak je zas trochu přelejeme.“

Vytřeští oči. Konečně vidím pravého Mickyho. Ne loutku ovládanou magií, ale toho Mickyho, kterým byl, než jsem přišla. Slabocha. Už si uvědomuje, co se s ním děje.

„Co-co jsi zač?“ pípne. V očích se mu zračí strach a tomu siréna nedokáže odolat. Popleskám ho po tváři. „Já-já zavolám –“

„Budeš hezky sedět a poslouchat, Micky,“ řeknu, „a neuděláš vůbec nic, protože v tuhle chvíli jsi naprosto *bezmocný*.“

Kapitola Druhá

Květen, před osmi lety

Vzduch v kuchyni se zatetelí, jako bych viděla fata morgánu, a on se náhle zjeví, jako by mu to tady patřilo.

Handlíř.

Do prdele, ono to zabralo.

Měří určitě přes metr osmdesát a má dlouhé plavé vlasy svázané koženou šňůrkou. Víc z něj nevidím, protože ke mně stojí zády.

Ticho prořízne hvízdnutí. „Moc pěkná mrtvola,“ konstatuje Handlíř při pohledu na moji práci. Přistoupí k tělu a jeho těžké boty zaduní na podlaze.

Je celý v černém, tričko se mu napíná na širokých ramenou a levou paži pokrývá sbírka tetování.

Do čeho ses to namočila, Callie?

Handlíř štouchne do těla špičkou boty. „Hmm, беру zpět. Skoro mrtvola.“

Rázem se proberu z ochromení.

„Cože?“ Nemůže být naživu. V žilách se mi prohání hrůza, jako živé, běsnící zvíře.

„Nejspíš tě to bude stát víc, než jsi ochotná nabídnout, ale ještě bych ho mohl zachránit.“

Zachránit? Co ten magor hulí?

„Já nechci, aby přežil,“ vyhrknu.

Handlíř se otočí a já si ho můžu poprvé dobře prohlédnout.

Cívím na něj s otevřenou pusou. Představovala jsem si zákeřného slizouna, nicméně muž přede mnou je možná zákeřný, ale slizký rozhodně ne.

Ani zdaleka.

Je k sežrání, jako jen málo mužů na světě. Má silnou čelist a tvrdý lesk v očích, přesto nepůsobí krutě. Jeho rysy jsou symetrické a jemné, téměř ženské. Vysoké, výrazné lícní kosti, plné, vykrojené rty, zářivé stříbrné oči. Ne že by snad působil žensky. To s jeho ramenatou, svalnatou postavou a drsnáčkým oblečením snad ani nejde.

Jednoduše je to moc hezký chlap.

Fakt moc hezký chlap.

Změří si mě pohledem. „Ne.“

Zmatečně nakrčím čelo. „Co ne?“

„S nezletilými neobchoduju.“

Vzduch se zatetelí a *panebože on mizí*.

„Počkej... počkej!“ Chňapnu po jeho předloktí. Teď už se ne-třpytí jen vzduch, ale i moje kůže. Poslední dobou to dělá často – slabounce září.

Handlíř se zarazí s pohledem upřeným na moji paži. V očích se mu mihne jakási emoce, prudší než šok a divočejší než vzrušení. Místnost kolem něj jako by potemní a přísahám, že vidím, jak se mu za zády vlní něco obrovského.

A náhle je to pryč.

Handlíř přimhouří oči. „Co jsi zač?“

Pustím ho. „*Prosím*,“ škemrám. „Opravdu s tebou potřebuju uzavřít dohodu.“

Otráveně si povzdechne. „Já s dětmi zkrátka neobchoduju. Zavolej na policii.“ I přes odmítavý tón pořád hledí na moji ruku a tváří se trochu nepřítomně a znepokojeně.

„Nemůžu.“ Kdyby jen věděl. „Prosím, pomoz mi.“

Zvedne zrak od mojí ruky k obličejům.

Vycení zuby a zašklebí se, jako by ho v nose štípal odporný pach. Prohlíží si mě v celé mojí zakrvavené, rozčuchané kráse. Znovu vycení zuby.

Rozhlédne se kolem a potom se očima zastaví u mého otčima. Co vidí? Chápe, že to byla nehoda?

Začínají mi cvakat zuby. Pevně se obejmou.

Bezděčně se ke mně znovu otočí. Jeho výraz na okamžik znězní a hned se znovu zatvrdí.

„Kdo je to?“

Polknu.

„Kdo – je – to?“ zopakuje Handlíř.

„Můj otčím,“ zakrákorám.

Bez mrknutí mě pozoruje. „Zasloužil si to?“

Roztřeseně vydechnu a proti mojí vůli mi po tváři skane slza. Beze slova přikývnu.

Handlíř mě dlouho mlčky sleduje a dívá se na slzu kutálející se dolů k bradě.

Potom uhne pohledem a zašklebí se. Promne si rty, udělá dva kroky stranou a prudce se ke mně otočí. „Dobře,“ vyprskne. „Pomůžu ti...“ Znovu vycení zuby a sklouzne očima k slze na mojí tváři. „... zadarmo.“ Málem se tím slovem zalkne. „Výjimečně. Bude to můj první a poslední *pro bono* případ v tomhle století.“

Nadechnu se, abych mu poděkovala, ale on zvedne ruku a pevně stiskne víčka. „*Nedělej to.*“

Otevře oči a rozhlédne se po kuchyni. Cítím, jak z něj vyzařuje magie. Tuhle stránku našeho světa znám – tu nadpřirozenou. Otčím si na magii vybudoval celé impérium.

Ale *takovouhle* magii jsem ještě neviděla. Magii, která dokáže z ničeho udělat něco a naopak. Šokovaně sleduju, jak krev postup-

ně mizí z podlahy, z kuchyňské linky a poté i z mého oblečení, vlasů a rukou.

Následuje rozbitá lahev. V jednu chvíli tam je a pak najednou ne. Handlířova magie se prohání kuchyní a jemně mě šimrá na kůži.

Jakmile vyčistí místo činu, přesune se Handlíř k tělu.

Zastaví se u něj a zvědavě si ho prohlédne. A strne. „Je to ten, kdo si myslím?“

Teď asi není vhodná chvíle přiznat, že jsem odpravila *toho* Hughha Anderse, nejmocnějšího tržního analytika na světě, který by vám za správnou cenu prozradil střípek budoucnosti. Kdy se rozpadne nějaký drogový kartel, jestli je váš život v ohrožení, jestli vás zatknou za vraždu konkurenta. Možná nebyl nejlepší jasnovidec, co kdy žil, ale rozhodně byl nejbohatší. Ne že by mu to nakonec pomohlo.

Ach, ta krásná ironie.

Handlíř začne sprostě nadávat.

„Zatracené, prokleté sirény,“ mumlá. „Nalepila se na mě tvoje smůla.“

Trhnu sebou. O pověstné smůle sirén samozřejmě vím. Právě ta způsobila matčino nechtěné těhotenství a předčasnou smrt.

„Máš nějaké příbuzné?“ zeptá se.

Kousnu se do rtu a zavrtím hlavou. Obejmu se ještě pevněji. Jsem na světě úplně sama.

Handlíř znovu zakleje.

„Kolik ti je?“

„Za dva týdny šestnáct.“ Narozeniny, na které jsem čekala několik let. V nadpřirozené komunitě představují šestnáctiny hranici zletilosti. Nyní by se mi to ale naopak mohlo pěkně vymstít. Jakmile tu magickou hranici překročím, budou mě moct soudit jako dospělou.

Už jen dva týdny a byla bych svobodná. *Dva týdny*. A teď tohle. „Aspoň *jedna* dobrá zpráva,“ povzdechne si Handlíř. „Sbal si věci. Zítra se stěhuješ na ostrov Man.“

Nechápavě zamrám. Nestíhám ho sledovat. „Cože? Moment – *zítra*?“ Stěhuju se? A takhle brzy? Točí se mi hlava.

„Na Peelské akademii začínají za pár týdnů letní kurzy,“ vysvětlí.

Akademie v městečku Peel je nejprestížnější nadpřirozený internát na kousku země mezi Irskem a Velkou Británií. Ani nevím, jak dlouho už si přeju tam jet. A teď pojedu.

„Začneš už těmi letními kurzy a ani necekneš o tom, že jsi ze všech lidí na světě zabila *právě* Hughu Anderse.“

Znovu sebou škubnu.

„Leda bys byla raději,“ dodá Handlíř, „kdybych tě tady s ním nechal.“

Bože. „Ne! Prosím, zůstaň!“

Následuje další utrápený povzdech. „Postarám se o tělo a o úřady. Kdyby se někdo ptal, dostal infarkt, jasné?“

Zvědavě si mě prohlédne, přičemž si uvědomí, že se na mě vlastně zlobí. Luskne prsty a tělo se zvedne do vzduchu. Chvilí mi trvá, než se v duchu srovnám s tím, že se mi v kuchyni vznáší mrtvola.

Handlíř se tváří naprosto nevzrušeně. „Měla bys něco vědět.“

„Hmm?“ Fascinovaně sleduju levitující tělo. Humus.

„Na mě se dívej,“ vyštěkne Handlíř.

Otočím se k němu.

„Je tu jisté riziko, že moje kouzlo časem vyprchá. Jsem sice mocný, ale ta rozkošná kletbička, co vám sirénám visí nad hlavou, možná nakonec převáží i moji magii.“ Nějakým způsobem se mu daří působit arogantně, i když se přiznává k vlastní nedostatečnosti.

„A co mám dělat pak?“ zeptám se.

Handlíř se ušklíbne. Debil. Už jsem si ho zaškatulkovala.

„V takovém případě asi budeš muset sáhnout po svých ženských zbraních, andílků,“ prohlásí a sjede mě očima od hlavy k patě. „Budeš je potřebovat.“

A potom zmizí i s mužem, kterého jsem zabila.

Současnost

Moc.

Ta je jádrem mojí závislosti. Moc. Kdysi mě její tíha drtila a málem mě zcela pohltila.

Ale to je už dávno. A já už nejsem tak slabá.

Soukromý salonek se koupe v jemné záři svíček. Nakloním se k Mickymu. „Uděláme to takhle. Všechno, cos matce ukradl, zase hezky vrátíš.“

Probodne mě doposud prázdnýma očima. Kdyby jen pohled mohl vraždit...

„Naser. Si.“

Usměju se. Víím, že při tom vypadám jako dravec.

„Dobře mě poslouvej, protože tohle je první a poslední varování. Víím, že netušíš, co jsem zač. Ale tohle mi věř. Můžu ti zničit celý život a jsem dost velká svině, abych nad tím vážně uvažovala. Takže pokud nechceš přijít o všechno, na čem ti záleží, budeš se ke mně chovat hezky.“

Smrtníci o existenci nadpřirozených bytostí vědí, ale držíme si od nich odstup, čistě proto, že ze strachu občas nepříjemně vyvádějí, což může vést až k honům na čarodějnice a podobným legráčkám.

Sáhnů po kabelce.

„A protože neumíš být dobrý syn sám od sebe, pomůžu ti,“ prohodím zlehka. Vytáhnu pero a několik dokumentů od naší klientky.

Odstrčím stranou Mickyho talíř a rozložím před něj papíry. První je písemné přiznání viny, druhé příslib splacení dluhu, obojí sepsané klientčíným právníkem.

„Vrátíš všechno, cos ukradl – s desetiprocentním úrokem.“

Micky se zajíká.

„Cože to? Slyšela jsem správně? Raději bys patnáctiprocentní?“

Prudce zavrtí hlavou.

„To jsem si myslela. Dám ti deset minut, aby sis to mohl pročíst, než to podepíšeš.“

Já těch deset minut strávím ochutnáváním vína a jídla, co tu zůstalo po Mickyho hostech. A hodím si nohy na stůl, protože... ech, jehlové podpatky, co na to říct.

Po deseti minutách si dokumenty převezmu a prolistuju je. Po očku mrknu na Mickyho. Tvář se mu leskne nezdravou vrstvičkou potu a vsadím se, že kdyby sundal sako, viděla bych v jeho podpaží pořádné koláče.

Uložím podepsané dokumenty do kabelky.

„Jsmo skoro hotoví.“

„Sko-sko?“ vykoktá, jako by to slovo nikdy předtím neslyšel.

„Snad sis nemyslel, že tě nechám vyklouznout s pár mizernými podpisy?“ Zavrtím hlavou. Moje pleť nyní ozařuje místnost víc než svíčky. Siréna ve mně je na vrcholu blaha. Baví ji hrát si s obětí. „Ale ne, Micky, ne, ne,“ zamlaskám.

V tu chvíli si s ním přestanu hrát a zaútočím naostro. Předkloním se a vložím do hlasu co nejvíc moci. „Napravíš všechny svoje chyby. Už matce neukradneš ani pětník a po zbytek života budeš pracovat na tom, aby se z tebe stal lepší člověk a zasloužil sis její odpuštění.“

Micky přikývne.

Sáhnu po kabelce. „Buď vzorný syn. Jestli se doslechnu, že nejsi, že si zas vyskakuješ, vrátím se. A to nechceš, věř mi.“

S prázdným výrazem ve tváři zavrtí hlavou.
Vstanu. Tady jsem skončila.

Stačí jediný příkaz.

Zapomeň, že existuju. Puf a vzpomínka na mě zmizí.

Nedívej se na mě. Od té chvíle budete očima tékat všude možně, ale mně se vyhnete.

Pověz mi své nejhlubší tajemství. Vaše mysl i jazyk vás rázem zradí.

Dej mi svůj majetek. Vmžiku vybělíte účet.

Utop se.

Utop se. Utop se. Utop se. A umřete.

Tenhle příkaz byl v minulosti hodně oblíbený, v době, kdy byl svět ještě v plenkách a sirény si teprve budovaly pověst bytostí vábíících námořníky do temných hlubin.

Utop se.

Občas, když zůstanu sama se svými myšlenkami – což se stává docela často –, myslím na ty ženy, které se slunily na útesech, zpěvem obluzovaly mořeplavce a lákaly je do pastí. Opravdu to bylo takhle? Přály si jejich smrt? A proč si vybíraly právě tyhle muže? O tom mýty mlčí.

Zajímalo by mě, jestli na tom byla některá z nich jako já – jestli z nich krása dřív, než jim propůjčila moc, udělala obět. Jestli ty ženy, než vůbec našly svůj hlas, nějaký námořník zneužíval. Jestli v nich postupně narůstal vztek a nakonec se jako já začaly mstít tím, že trestaly provinilce.

Zajímalo by mě, kolik pravdy na těch mýtech je a kolik z obětí byli skutečně nevinní muži.

Já se mstím na šmejdech. To je moje odplata. Moje závislost.

Vystoupám po schodech svého plážového domku v Malibu. Chodidla mám po několika hodinách na podpatcích úplně znečitlivělá. Přejíždím očima po místech, kde se šedý nátěr domu

odlupuje od dřevěných obkladů. Mezi střešními taškami vykukuje zářivě zelená plíseň. Můj dokonale nedokonalý domov.

Vejdu dovnitř a nadechnu se vzduchu vonícího po oceánu. Můj dům je prostý. Má tři pokoje, na podlaze oprýskané dlaždice, a když jím projdete naboso, uvízne vám mezi prsty písek. Z ložnice a obýváku je výhled na oceán a celou zadní stěnu obou místností tvoří veliké posuvné prosklené dveře na zahradu.

A za tou zahradou končí svět. Aspoň to tak vypadá. Dům stojí na útesu, z něhož se dá po dřevěných schůdkách slézt na pláž, kde chladný Tichý oceán líbá písčité kalifornské pobřeží – a pokud mu to dovolíte, ochotně políbí i vaše nohy.

Je to moje svatyně. Zamilovala jsem si ho na první pohled, hned jak mi ho před dvěma lety ukázala realitní agentka.

Procházím jeho setmělými útroby. Ani se neobtěžuji rozsvítit světla. Sundávám si jeden kousek oblečení za druhým a leda byle je odhazuju na zem. Zítra je posbírám, ale teď mě čeká rande s mořem a postel.

Do oken v obýváku se opírá měsíční svit a moje srdce naplňuje nekonečnou touhu.

Nahlas bych to sice nepřiznala, ale jsem ráda, že se ode mě během úplňku musí Eli držet dál. Jako lykantrop se ke mně nesmí během Posvátné sedmy – týdne kolem úplňku, kdy nedokáže ovládat proměnu z člověka na vlka – přibližovat.

Taky chci být v tomhle období sama, z důvodů, které s ním nemají co dělat, spíš s mojí minulostí.

Shodím ze sebe džíny a vejdu do ložnice, abych si vzala plavky. Zrovna se natahuju po zapínání podprsenky, když vtom se jeden z okolních stínů, temnější než ostatní, nečekaně pohne.

Potlačím výkřik a naslepo zašátrám po spínači na zdi. Ložnici zalije světlo.

Na mojí posteli se rozvaluje Handlíř.

Kapitola třetí

Říjen, před osmi lety

„Zdravím, tady inspektor Garrett Wade, *politia*. Rád bych vám položil pár otázek ohledně smrti vašeho otce...“

Poslouchám vzkaz a snažím se potlačit třes rukou. Ona to vyšetřuje *politia*? Jsou jako nadpřirozená verze FBI. Jen děsivější.

Mělo to proběhnout hladce. Úřady se v tom neměly štourat. Handlíř se o to postaral.

Ta rozkošná kletbička, co vám sirénám visí nad hlavou, možná nakonec převáží i moji magii.

Ztěžka se posadím na postel a promnu si spánky. V ruce drtím mobil. Do okna pokoje bubnuje déšť, zakrývající výhled na hrad Peel, tvrz, která se časem proměnila v akademii, na níž právě studuju.

Od té osudné noci uplynulo jen pět měsíců. *Pět měsíců*. Příliš krátká doba na to, abych si užila nově nabytou svobodu, a zároveň příliš dlouhá na to, abych mohla úřadům tvrdit, že jsem v tom nevinně.

Tuhle příležitost jsem promarnila ve chvíli, kdy jsem kývla na Handlířovu dohodu.

Ve zlomku vteřiny bych mohla přijít o život, co jsem si tu vybudovala.

Zhluboka se nadechnu.

Mám tři možnosti. Zaprvé můžu utéct a nového života se vzdát. Zadruhé můžu tomu inspektorovi zavolat zpátky, dostavit se k výsledku a doufat v zázrak.

Nebo zatřetí, můžu znovu zavolat Handlíře a požádat ho, aby to vyřešil. Až na to, že tentokrát to zadarmo nebude.

Snadná volba.

Zvednu se z postele a dojdu k šatní skříni. Vytáhnu z ní krabici na boty a sundám víko. Handlířova černá vizitka leží schovaná mezi dalšími drobnostmi a papírky. Bronzový nápis od doby, co jsem ji držela v ruce naposledy, trošičku vybledl.

Obracím ji v ruce a přemýšlím. Pohled na ni ve mně probouzí vzpomínky na tu noc. Vidím ji před sebou do posledního odporného detailu. *Nemůžu uvěřit, že je to jen pět měsíců.*

Můj život se od základů změnil. Tvrdě jsem makala na tom, abych minulost pohrbila.

Kdysi jsem byla slabá, teď jsem silná. Siréna, která dokáže ovládat vůli ostatních – na přání ji ohnout nebo zlomit. To vědomí je pro mě jako brnění, co si každé ráno oblíkám. A svlékám ho jen pozdě v noci, když mě doženou vzpomínky.

Promnu vizitku mezi prsty. Nemusím to dělat. Slíbila jsem si, že už ho nezavolám. Při našem posledním setkání mi beztrestně prošla vražda. Podruhé takové štěstí mít nebudu.

Jenže z těch tří otřesných možností je tohle to nejmenší zlo.

A tak, podruhé v životě, zavolám Handlíře.

Současnost

Stojím jako zařezaná.

Handlíř se opírá o čelo mojí postele a vypadá v každém ohledu jako dravec na lovu. Mrštná, potlačovaná síla a nebezpečné oči. A navíc se zdá, že je v mojí posteli jako doma.

Sedm let. Je to už sedm dlouhých let, co mi odešel ze života. A najednou je tady a válí se mi v posteli, jako by mezitím neuběhlo skoro deset let. A já netuším, jak na to mám reagovat.

Lenivě mě sjede pohledem. „Koukám, že sis pořídila lepší prádýlko.“

Krucinál, proč zrovna teď musím být polonahá?

Snažím se ignorovat, jaký vliv na mě jeho slova mají. Posledně jsem byla zabouchnutá puberťačka a on se mnou nechtěl nic mít.

„Nazdar, Desmonde Flynnne,“ oslovím ho celým jménem. Jsem si jistá, že ho kromě mě zná jen hrstka lidí, a to mi nad ním dává aspoň zdání moci. A právě nyní, když tu stojím jen ve spodním prádle a snažím se srovnat s tím, že je Handlíř v mém pokoji, potřebuju každý střípek sebevědomí.

Věnuje mi lenivý, svůdný úsměv, ze kterého se mi sevře žaludek i srdce. „Už jsem zapomněl, jak máš mrštný jazyk, Callypso Lilliová,“ opáčí.

Jeho oči hltají každý kousek odhalené kůže a já se znovu cítím jako neohrananá puberťačka. Zhluboka se nadechnu. Už nejsem ta naivní holka, třebaže muž přede mnou nevypadá ani o den starší než tehdy.

Stejně černé oblečení, stejná působivá postava a úchvatná tvář.

Přejdu ke dveřím do koupelny, kde na háčku visí prostý bavlněný župan. Celou dobu na sobě cítím jeho pohled. Odvrátím se a rychle přes sebe župan přehodím.

Sedm let.

„Co chceš, Desi?“ ptám se, zatímco si utahuju pásek.

Tvářím se jakoby nic. Jako by jeho přítomnost v mém domě byla úplně normální. Jenže není. Bože, není to normální ani trochu.

„Pořád panovačná, jak vidím.“

Jeho dech mě polechtá na uchu a já se s vyjeknutím otočím.

Handlíř stojí sotva pól kroku přede mnou. Natolik blízko, že cítím teplo jeho těla. Vůbec jsem ho neslyšela vstát. Ale nemělo by mě to až tak překvapovat. Jeho magie je nenápadná. Většinou si jí ani nevšimnete, pokud se na ni přímo nesoustředíte.

„Zvláštní charakterová vada,“ pokračuje s přimhouřenýma očima, „když vezmeme v potaz, *kolik* mi toho dlužíš.“ Jeho hlas je hluboký a zastřený.

Takhle zblízka si můžu vychutnat všechny jeho rysy. Vysoké lícní kosti, aristokratický nos, smyslné rty, ostrou čelist. Plavé, skoro až bílé vlasy. Pořád je až neskutečně hezký. Tak hezký, že od něj nedokážu odtrhnout zrak, i když bych měla.

Ze všeho nejvíc mě odjakživa fascinovaly jeho oči. Hrají všemi odstíny šedi, od tmavě uhlového kroužku na vnějším okraji po světle stříbrnou kolem zorniček. Barva stínů a měsíčních paprsků.

Pohled na něj mě drásá na kusy, nejen proto, že je nadlidsky přitažlivý, ale především proto, že před mnoha roky zlomil moje křehké srdce.

Vezme mě za ruku a já poprvé po sedmi letech znovu vidím tetování pokrývající celou jeho paži. Sklopím zrak k našim propleteným prstům. Druhou rukou mi pomalu vyhrne rukáv županu a odhalí onyxový náramek.

Náramek, který se mi ovíjí téměř kolem celého předloktí. Každý z korálků je kouzelná směnka za laskavost, co jsem si u Handlíře vyžádala.

Opatrně mě vezme za zápěstí a otočí jím ze strany na stranu, jako by obdivoval svoji práci. Chci se mu vytrhnout, ale nepustí mě. „Můj náramek ti pořád sluší, andílkú,“ poznamená.

Jeho náramek. Jediný šperk, který nemůžu nikdy sundat. I kdyby nebyly korálky navléknuté na hedvábí pevném, že ho nepřetne žádné ostří, samotná magie, jež ho k mému zápěstí poutá, mi ho nedovolí sundat, dokud všechny dluhy nesplatím.

Handlíř mě sevře pevněji. „Dlužíš mi spoustu laskavostí, Callie.“

Dech se mi zadrhne v hrdle. Zvednu k němu oči. Z toho, jak se na mě dívá a jak mi na kůži kreslí palcem drobné kroužky... vím, proč je tady. Někde v koutku myslí jsem si to uvědomila už ve chvíli, kdy jsem ho uviděla na svojí posteli. Na tenhle den jsem čekala sedm let.

Vydechnu. „Přišel jsi vybrat dluhy.“

Namísto odpovědi mi druhou rukou přejede po všech sedmnácti řadách náramku až úplně na konec, k poslednímu z tří sta dvaceti dvou korálků. Jemně ho sevře v prstech.

„Zahrajeme si hru. Pravda, nebo fant,“ oznámí mi a v očích se mu šibalsky zableskne.

Srdce mi buší do hrudního koše. *Konečně přišel pro splátku mého dluhu.* Pořád se s tím neumím srovnat.

Svůdně se pousměje. „Co si vybereš, Callie – pravdu, nebo fant?“

Několikrát ochromeně zamrkám. Kdyby mi někdo před deseti minutami řekl, že na mě doma čeká Desmond Flynn, aby si vybral některou z mnoha laskavostí, co mu dlužím, vysmála bych se mu.

„Takže fant,“ prohodí laškovně.

Sevře mě hrůza. Handlíř se s dlužníky nemazlí. A jen zřídka za svoje služby požaduje peníze. Nepotřebuje je. Ne, obvykle si vyžádá něco mnohem osobnějšího a každou splátku si vybírá i s úroky. Mám u něj tři sta dvacet dva nesplacených laskavostí, takže mě v podstatě vlastní. Kdyby chtěl, mohl by mi přikázat vyhladit malou vesnici a jeho magie by mě donutila to splnit, dokud by ty zatracené korálky do posledního nezmizely.

Je to nebezpečný muž a právě v tuhle chvíli jeden korálek převaluje v prstech a sleduje mě vypočítavýma očima.

Odkáshu si. „Jaký fant?“

Mlčky pustí moje zápěstí a přistoupí ještě blíž. Dívá se mi přímo do očí, zatímco mi pomalu zaklání hlavu a bere do dlaní moji tvář.

Co to ksakru dělá?

Uhranutě na něj civím. Po rtech mu přelétne drobný úsměv a jeho pohled se ještě prohloubí. Potom se ke mně skloní.

Když se naše rty dotknou, nejprve strnu, ale vzápětí se probudí siréna. Uvolním se a pleť mi začne zářit. Sex a krev, dvě siréniny nejoblíbenější kratochvíle.

Obemknu prsty kolem ruky, která jemně drží moji hlavu. Cítím jeho horkou kůži a pevné svaly pod ní.

Je skutečný, tohle je skutečné. To je to jediné, co se mi stačí prohnat hlavou, než se Desmond nečekaně odtáhne.

Sklopí zrak k mému zápěstí a já jeho pohled následuju. Poslední z korálek se zatřpytí a zmizí. Ten polibek byl můj fant, první splátka Handlířova dluhu.

Bezděčně zvednu prsty ke rtům. Pořád ho na nich cítím. „Ale vždyť se ti nelíbím,“ zašeptám zmateně.

Opatrně mě pohládí po zářících tvářích. Obyčejný muž by byl zcela v mojí moci. Jenže to on není. Není ani trochu obyčejný.

Oči se mu lesknou emocemi, které neumím rozluštit. Ty oči se mi během jednoho roku vepsaly do paměti tak nerasmazatelně, že jsem se na ně následujících sedm let snažila jen marně zapomenout.

„Zítra večer se vrátím.“ Sjede mě pohledem a povytáhne obočí. „Následující radu ti dám gratis: počítej s tím, že nezůstane jen u pusy.“

Za úsvitu jsem pořád vzhůru, pořád v županu a pořád netuším, co se to tu kručínal děje. Sedím na trávě na okraji svého pozemku a zhluboka vdechuju slaný vzduch. Objímám si pokrčená kolena a na zemi vedle mě leží skoro prázdná lahev od vína.

Zavolala jsem Temper a omluvila se, že dneska nepřijdu do práce. Jedna z nesporných výhod toho, když člověk pracuje sám na sebe. Můžu si určovat pracovní dobu.

Sleduju, jak hvězdy pomalu blednou a Handlířovo království ustupuje novému dni.

Podívám se na zápěstí. Mohla bych přísahat, že bez toho jednoho korálku je můj náramek úplně jiný. Zbývá tři sta dvacet jedna splátek, které zaručeně nebudou tak příjemné jako ta první.

Přeježu si prstem po rtech. Předtím jsem se mýlila. Kdysi dávno jsem se Desovi určitě líbila – ale nebyl ze mě stejně pař jako já z něj. Jako by vlastnoručně zavěsil na nebe měsíc. Jeho odchod mi vyrval srdce z hrudi a to se už nikdy pořádně nezahojilo, nehledě na množství chlastu, mužů a práce, jímž jsem se ho pokoušela zalepit.

Nelituju žádné z laskavostí, co jsem si od něj vyžádala, nehledě na to, jak vysoký dluh mi přinesly. Zachránily mě před netvorem. Kvůli tomu bych zaprodala i celou duši. Přesto mě při představě splátek svírá neklid. Des by si mohl vyžádat cokoli.

Musím zavolat Eliovi. Je načase to mezi námi ukončit.

„Čau zlato,“ ozve se v telefonu jeho hluboký, chraplavý hlas. Nepotrpí si na dlouhé proslovy ani na tajnůstkaření. Většinu času je jako otevřená kniha, a právě to mi na něm začíná čím dál víc vadit. Já mám totiž skoro tolik tajemství jako sám Handlíř, muž, který se živí jejich sbíráním.

Eli si uvědomuje, že toho před ním hodně skrývám, a alfa v něm na mě tlačí, abych byla otevřenější. Měňavci jsou tak zatraceně upřímní. A ta jejich představa, že ve dvou se to lépe táhne...

Oprů se o kuchyňskou linku. „Eli...“ Na nic dalšího se nevzmůžu. Frustrovaně si promnu obličej. Na tenhle den jsem se dlouho připravovala, ale není to o nic snadnější. Zkusím to

znovu. „Eli, musím ti o sobě něco říct. Něco, co nebudeš chtít slyšet.“

Měl to být rychlý rozhovor – dát mu kopačky a zavěsit. Alespoň to jsem původně měla v plánu. Jenže rozejít se s ním po telefonu je samo o sobě dost ubohé. Můžu mu to alespoň vysvětlit.

„Děje se něco?“ V jeho hlase je slyšet nebezpečné ostrí. Ovládá ho vlk. Teď není vhodný čas to na něj všechno vyklopit.

Měla jsem mu to říct už před několika měsíci. Před několika měsíci, když jsme byli co? Přátelé, co spolu sem tam spí? Kolegové, co spolu tráví přesčasy?

Eliovi bych svá tajemství nikdy a za žádných okolností nepsvěřila. Byl to uznávaný měňavec, který v práci dohlížel na dodržování nadpřirozených zákonů a ve svojí smečce představoval zákon. Ne, většina mých tajemství by mě dostala do velkého, opravdu velkého průseru.

„Jsem v pořádku... jen... víš, jak nosím ten korálkový náramek?“
Bože, je to tady. Zúčtování.

„Jo,“ zabručí.

„Není to jen šperk.“

Eli mlčí. A pak se ozve: „Callie, mohli bychom to probrat, až se vrátím? Teď není nejvhodnější chvíle...“

„Každý z těch korálek představuje laskavost, co dlužím Handlíři,“ vychrlím ze sebe. Tohle konkrétní tajemství mě cestou ven nepřijemně zaštipá v krku.

Pro většinu nadpřirozeného světa je Handlíř spíš mýtus než skutečnost. A ta hrstka lidí, co se s ním setkala, ví, že nedovoluje klientům víc než dvě nebo tři laskavosti a že si dluhy vybírá hned.

Na druhém konci se rozhostí ticho. To nevěstí nic dobrého. Eli konečně znovu promluví. „Řekni, že si ze mě děláš jen srandu, Callypso,“ zavrčí.

„Nedělám,“ pípnu.

Vrčení zesílí. „Ten chlap je hledaný zločinec.“

Jako bych si té maličkosti nebyla vědoma.

„Stalo se to už dávno.“ Nevím, proč se vůbec snažím nějak obhajovat.

„A proč mi to říkáš právě teď?“ vypáčí ze sebe. Vlk evidentně začíná přebírat otěže.

Zhluboka se nadechnu. „Protože za mnou včera večer přišel,“ příznám.

„On... za tebou přišel? Včera? Kam?“ vyštěkne.

Zavřu oči. Tenhle rozhovor bude jenom horší.

„Ke mně domů.“

„Pověz mi, co se stalo,“ přikáže mi Eli chraplavě. Z neutuchajícího vrčení soudím, že ho na telefonu o moc déle neudržím.

Sklopím zrak k oprýskanému laku na nehtech.

Prostě to vybal.

O mých dlužích ví jen Des. „Měla jsem u něj tři sta dvacet dva nesplacených laskavostí. Dneska už je jich o jednu méně. Zbytek si začne vybírat večer.“

„Tři sta dvacet dva?“ zahřímá Eli. „Callie, tohle Handlíř nedělá –“ „A přesto to udělal,“ trvám na svém.

Ticho na druhém konci zní zlověstně.

Eli nejspíš dumá nad tím, proč Handlíř natolik výrazně odbočil od svých zásad. A vzápětí dojde k nevyhnutelnému závěru.

Zarve tak hlasitě, že musím s mobilem ucuknout od ucha, a pak něco rozbije. „Co tě to napadlo, uzavírat dohody s králem noci?“

Král noci. Jo, handlování s laskavostmi je pro Desmonda jen koníček.

Neodpovím. Nemůžu mu to vysvětlit, ne bez toho, abych mu vyklopila další ze svých děsivých tajemství.

„K čemu tě přinutil?“ zavrčí skoro nesrozumitelně Eli.

Vyschne mi v puse. Co nevidět se mi život obrátí vzhůru nohama. Jak znám Handlíře, ať ode mě bude chtít cokoli, s největší pravděpodobností to bude nelegální.

A to Eli nepřekousne.

Musím mu to říct.

„Nemůžu s tebou být, Eli,“ zašeptám. Tahle slova mi zněla v hlavě od samého začátku našeho vztahu. Jenže jsem se je rozhodla ignorovat, protože jsem měla spoustu důvodů je nevysslovit nahlas.

Když je to konečně venku, zaplaví mě úleva. Takhle bych se cítit neměla. Konec vztahu je smutný. Měla bych být smutná, neměla bych si připadat... *volná*. Jenže já se cítím volná. Vodila jsem toho nebožáka za nos a zoufale se pokoušela poslepnout svoje zjizvené, rozbité srdce v náručí nepravého.

„To nemyslíš vážně, Callie, že ne?“ Vlk v něm tiše zakňučí.

Zavřu oči. Je to mučivý, zlomený zvuk, plný obrovské bolesti.

Takhle je to lepší.

„Eli,“ pokračuju, „nevím, co ode mě Handlíř bude chtít a dlouhým mu přes tři sta laskavostí.“ Zlomí se mi hlas.

Kvůli čemu Eliho opouštím? Kvůli vzpomínkám a prachu. Muž, který mi před lety zlomil srdce, mě přinutí k bůhvíčemu a já si celou dobu musím opakovat, že si za to můžu sama.

Kdysi dávno jsem ho považovala za svého zachránce a jako idiot si u něj kupovala jednu laskavost za druhou, abych ho udržela ve svém životě, zatímco jsem mu postupně propadala.

Vyměnila jsem život za lásku, jež byla celou dobu jen hrou světla a stínů.

„Callie, já se s tebou nerozejdu jen proto –“

„Políbil mě,“ utnu ho. „Handlíř mě včera v noci políbil. To byla první splátka.“